

skal yde en Erstatning som den, der her kræves. Det kan ikke erkjendes for at være Statens Op-gave at afhjælpe eller raade Bob paa al den Ubillighed, som kan hænde her i Landet, men som Staten ikke er Skyld i. Jeg vil sige, at selv om Staten under sin Administration, ved sine egne Embedsmænd, kommer til at gjøre Noget, der kan siges at være ubilligt, er det et meget omvistet Spørgsmaal, i hvilket Omfang man kan kræve Erstatning af Staten. Men at man paa Grund af, at Nogen lider Noget, som i og for sig kan siges at være ubilligt, men som Staten slet ikke er Skyld i, skulde kunne søge Erstatning af Staten, kan jeg ikke erkjende. Imidlertid paastaar det ærede Medlem fra Væstsjøbing (Steenstrup), at vi her i Thinget ere saa uvidende om denne Sag, at vi aldeles ikke forstaa os paa den. Hvis det er saa, kan jeg ikke antage, at Folkethinget i dette Dieblit er modent til at stemme om denne Sag, og derfor vil jeg ogsaa af den Grund anse det for fornødtigt foreløbig at stemme imod den. Det er ganske vist ikke Noget, som jeg mener skulde gjøre Ende paa denne Sag; thi jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem om nogle faa Dage vil komme med den igjen og foreslaa den henvist til et særligt Udvalg; men saa have vi jo Udvalget om Arvefagen, og saa kan den maaske komme derhen.

Juel: Hvad det Spørgsmaal angaar, som den ærede Ordfører nu sidst berørte, skal jeg til-lade mig at bemærke, at der ikke forekommer mig at være nogen Analogi mellem den Sag, som her ligger for, Bevillingen af et Laan til Stotkeby Noer og Spørgsmaalet om Statens Ansvar for sine Embedsmænd. Det er to vidt forskellige Ting. Her i dette Tilfælde er der, saavidt jeg har set, heller ikke Spørgsmaal om nogenfomhelst Erstatning. Det Vædringsforslag, som ligger for, gaar, saavidt jeg har set, ud paa, at der skal bevilges Interessenterne et Laan mod Sikkerhed, mod Rente og mod Afdrag. Det er ikke det, man kalder Erstatning. En anden Ting vilde det have været, isald der var foreslaaet at efterbevilge Interessenterne Noget, fordi de af en Feiltagelse i sin Tid ikke havde faaet Noget af Centralkomiteen. Da kunde der have været Spørgsmaal om, hvorvidt det var rigtigt eller ikke, at gaa ind paa denne Betragtning, som den ærede Ordfører anstillede. Men som Sagen nu foreligger, da der kun er Tale om Laan imod Renter, Afdrag og Sikkerhed, er det hentet langt borte fra at tale om Analogi mellem dette Tilfælde og Spørgsmaalet om Sta-tens Erstatningspligt for Embedsmænds Forseelser. Den ærede Ordfører nævnte ogsaa, at Staten ikke kunde inblade sig paa at erstatte al den Uret, som blev tilføjet Private. Det er jo en Sætning, som vi alle kunne underkrive, men

dette Tilfælde ligger noget anderledes for. Det er nemlig ikke ubelukkende private Interessenter, der berøres af denne Sag; den har ogsaa en offentlig Betydning for Kommunen. Den vedkommende Grund er dels et Børn mod Havet, dels danner den en for Kommunen uundværlig Bei. Altsaa, at Staten paa en billig Maade yder en Under-sjøttelse, hvor der tidligere burde have været ydet aktivere Hjælp, tror jeg ikke, er et ubilligt For-langende. Den ærede Ordfører kan spare sig at henvise til Udvalget om den ærste Sag. Der vil komme en Betænkning derover og en vel moti-veret Betænkning, som vi saane her til det Spørgsmaal, der ligger for angaaende den ærede Krigsministers Sag. Jeg blev end mere bestyrket i min Anskuelse om, at det vilde være det Rig-tigste af vise denne Sag tilbage til Udvalget paa Grund af manglende Dplysninger, ved at høre den ærede Ordførers Udtalelser. Den ærede Ord-fører vidste nemlig ikke engang, om der bestod en Servitut over det paagældende Areal. Det lod han staa hen. Det maa der dog absolut kunne gives nogen Dplysning om, siden den ærede Krigsminister paastaar, at der er en saadan. Alle de andre Punkter, som vi absolut trænge til Dplysning om; hvis vi skulle stemme over denne Sag, saafremt den overhovedet har Noget at be-tyde, berørte den ærede Ordfører heller ikke med et Ord. Det ærede Medlem henviste sin Kollega fra Randers til, at han kunde have søgt Op-lysning hos sine Meningsfæller i Udvalget. Men det er i Virkeligheden ikke den Bei, man skal gaa, at ethvert Parti hos sit Partis Medlemmer i Ud-valget skal søge Dplysninger; nei, man maa søge dem hos Udvalgets Embedsmænd, dets Ordfører, dets Sekretær og dets Formand, eller Dplys-ningerne bør overhovedet ikke søges, men naar der er Aktstykker, som ere nødvendige for at dømme i en Sag, fordrer Genlynet til Thinget og gammel Rotume, at disse blive optrykte, og at Thinget gjøres bekendt i alt Fald med det Nødvendige. Hvorvidt Finantsudvalget ellers er rundhaandet eller ikke med at lade trykke slige Dokumenter, skal jeg ganske lade staa hen, jeg taler kun om det foreliggende Tilfælde. Her har det ærede Udvalg i Virkeligheden ladet os staa fuldstændig blottede for Dplysninger, vi vide Intet, og hvis det var en Sag, der havde den ringeste Be-tydning og ikke blot var en Stingsag, som den ærede Minister har oplyst, maatte vi enten Alle afholde os fra at stemme eller sende Sagen til-bage til Udvalget for at faae de fornødne Op-lysninger, men, som sagt, Sagen har i og for sig slet Intet at betyde. Vi staa jo her som Nissebukker, om man vil, eller som Marionetter; hvad enten vi stemme for eller imod, er det Krigsbestyrelsen, Staten, ganske ligegyldigt. Vi staa her og debattere en Sag, som i alt Fald